

Nadat eindelijk door de oude vrouw twee couverts waren gebracht, nam het gezelschap plaats. Reeves en Morgan zaten nu naast elkaar, de sheriff tegenover hen. Terwijl hij zijn servet uitvouwde en de converstatie een oogenblik stokte, zei hij plotseling tot de twee vrienden, zonder een van hen in 't bijzonder aankijkend: „Wade Williams, je staat onder beschuldiging van moord.”

Verbaasd keken de vrienden elkaar en vervolgens hun gasten aan; geen van beiden scheen geschrokken of verward.

„Ik begrijp u niet,” zei Morgan, „Zei u Williams?”

„Wat beteekent dit, Bridger?” vroeg Reeves aan den consul.

Voordat deze hem kon antwoorden, ging Plunkett voort:

„Ik zal het u uitleggen — voor één van tweeën, want één weet alles. Een van u tweeën is Wade Williams, die zijn vrouw heeft mishandeld en daarna vermoord. Ik beken, dat ik nog niet weet wie het is, maar morgen, als de Pajaro hier weer aanlegt op de terugreis, zal hij met mij aan boord gaan. Ik heb de noodige machtigingen in mijn zak.”

Reeves luisterde ongeduldig toe en Morgan lachte smakelijk.

„Het diner wordt koud, mr. Plunkett. Laten we gauw beginnen. Ondertusschen kunt u bedenken wie van ons u morgen zult meenemen.”

„Ik wilde uw gastvrijheid niet aannemen, voor u wist waarom ik hier ben,” antwoordde de sheriff en begon zijn soep te lepelen. Reeves en Morgan, hongerig na den arbeidsdag in de plantage, vergaten, dat zij beide verdacht werden, nog wel door hun gast; de consul bleef de onplezierige atmosfeer voelen.

„Williams!” riep Plunkett onverwachts, hopen, dat de schuldige zich zou verraden. Reeves en Morgan keken op; Reeves bloosde sterk, toen hij zag, dat hun gast hem voortdurend aankeek.

„Mr. Plunkett,” zei hij, boos wordend, „ik geloof, dat u te ver gaat. Mijn echte eenige naam is Reeves; ik meen dat...” Maar het bespottelijke van den toestand drong toen tot hem door en hij lachte weer. „Ik ben bang, dat uw eetlust zal lijden onder uw voortdurend ambtswerk. Mag een sheriff niet rustig dineeren? Geef al uw aandacht nu aan het eten; anders blijft uw geest niet frisch en brengt u den verkeerde naar Kentucky.”

„Dat zou minder prettig voor me zijn,” gaf de sheriff rustig toe. „Maar ik denk niet, dat ik den verkeerde zal nemen.”

„Ik heb zelden vreemder omstandigheden gekend voor een diner,” lachte Morgan. „'t Lijkt of we met een geest aan tafel zitten, de geest van een moordenaar. — 'n Voorstel, sheriff: neemt u mij mee naar Kentucky. Zoo gauw de vergissing aan het licht komt eisch ik een flinke schadevergoeding. Geen slecht idee, nu de oogst zoo mager is geweest.”

„Ik zal Williams meenemen,” antwoordde Plunkett kalm.

De consul bleef zwijgen. Hij voelde zich in hooge mate onaangenaam te moede; hij was verplicht den sheriff te helpen in de uitoefening van zijn ambt, maar Reeves en Morgan waren zijn vrienden en hij haatte

de gedachte, dat een van hen een midadiger moest zijn. Hij was ervan overtuigd, dat de twee planters, zoodra zij begrepen hadden, dat één van hen de gezochte Williams moest zijn, besloten hadden elkaar te beschermen voor het lot, dat den schuldige wachtte en de schuld op zich te nemen. Het waren flinke kerels en trouwe vrienden.

Toen de oude Caraïbische de tafel had opgeruimd en de sigarenrook door de kamer kringelde, zei Morgan:

„'t Is vreemd, maar ik ben werkelijk nieuwsgierig wie van ons Williams is. Want onze geachte gast schijnt zeker van zijn zaak te zijn. Of is het een grap, mr. Plunkett?”

„Luistert heeren,” antwoordde de sheriff ernstig, en oordeelt of het een grap kan zijn. Williams heeft jarenlang zijn vrouw mishandeld. Hij heeft haar beestachtig geslagen tot zij er van stierf; geen hond in heel Kentucky had een slechter leven. Hij is na den moord naar Ratona gegaan en ik ben hem nu nagereisd om hem te arresteren — één van u. Is dat een grap? Williams zit in deze kamer; hij weet, dat het bloedige ernst is. Ik ken hem niet, maar ik heb zijn vrouw gekend. Wij waren goede vrienden, totdat zij hem ontmoette; mijn kansen verdwenen toen oogenblikkelijk. Ik geef toe, dat er dus persoonlijke gevoelens bij mijn plicht en officieele zending komen, maar des te meer kunt u er zeker van zijn, dat ik alles zal doen om hem te vinden.

Hebt u een lucifer voor mij, mr. Reeves?”

„Die Williams moet een bruit van een kerel zijn,” zei Morgan, „om een vrouw uit Kentucky te mishandelen.”

Door de openstaande deur wandelde een hond in de kamer, een gewone straat-hond met trouwhartige oogen, zeker, dat hij welkom in dit huis was. Plunkett keek het dier gedachteloos aan; toen stond hij plotseling op en gaf het dier een trap. Jankend vloog de hond met hangenden staart de kamer uit.

Reeves en Bridger keken verwonderd den sheriff aan, maar Morgan sprong woedend op hem toe.

„Bruut!” schreeuwde hij. „Waarom doe je dat?”

Onthust stamelde Plunkett een excuus; Morgan morde nog iets binnensmonds en ging naar zijn plaats terug. Doch nauwelijks zat hij, of nu sprong de sheriff op; met het volle gewicht van zijn kolossaal lichaam viel hij op Morgan.

„Dierenvriend en vrouwenmoordenaar,” riep hij uit; „jij bent Williams.” De handboeien sloten zich om zijn polsen.

„Was het Williams?” vroeg ik.

„Ja, hij was het.”

„Maar hoe wist Plunkett het.”

„Hetzelfde vroeg ik hem den volgende morgen. Consul Bridger, antwoordde hij toen, ik heb veel mannen gekend, maar ik heb nog nooit een man ontmoet die van paarden en honden hield, of hij was een wreedaard voor vrouwen.”

TILDEN ALS TOONEELSPELER. Tilden, de Amerikaansche tenniskampioen, die dezen zomer ook in ons land heeft gespeeld, houdt in Londen repetities voor zijn optreden in het tooneelstuk „Wees Wijs”.